

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.119/2011/13.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2012. év május hónap 30. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A megrontás büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2011. év január hónap 31. napján kelt 14.B.153/2010/44. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott főbüntetését 8 (nyolc) évi fegyházbüntetésre **súlyosítja**.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetését **mellőzi** és egyúttal a vádlottat mellékbüntetésül Magyarország területéről **5 (öt) év kiutasításra is ítéli**.

A próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelését **mellőzi**.

Az elsőfokú eljárásban 1.771.765 (egymillió-hétszázhetvenegyezer-hétszázhatvanöt) forint bűnügyi költség merült fel, melyből a vádlott 805.265 (nyolcszázötezer-kettőszázhatvanöt) forintot köteles az államnak megfizetni, míg az állam 966.500 (kilencszázhatvanhatezer-ötszáz) forintot visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban eltöltött időt.

A másodfokú eljárásban összesen felmerült 647.346 (hatszáznegyvenhétezer-háromszáznegyvenhat) forintból a vádlott 10.200 (tízezer-kettőszáz) forintot köteles megfizetni az államnak, míg a további 637.146 (hatszázharminchétezer-száznegyvenhat) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A vádlottal szemben a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Ügyészség 2008. év május hónap 22. napján kelt B.XXI.381/2008/11. számú vádirata alapján indult büntetőeljárás a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróságon.

A kerületi bíróság a 2009. év december hónap 3. napján kelt 11.B.XXI.707/2008/70-3. számú, illetve a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság a 2010. év február hónap 2. napján jogerős 24.Bf.XXI.5333/2010/2. számú végzésével az ügyet hatáskör okából a Fővárosi Bírósághoz rendelte áttenni.

Az ügyben - melyben ezt követően vádhatóságként a Fővárosi Főügyészség járt el Bf.16299/2009. számon - a Fővárosi Bíróság 2011. év január hónap 31. napján hozta meg 14.B.153/2010/44. számú ítéletét, abban a vádlottat folytatólagosan elkövetett megrontás büntette [Btk. 201. § (1) és (3) bekezdés], folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntette [Btk. 198. § (1) és (2) bekezdés b) pont] és lopás büntette [Btk. 316. § (1) és (4) bekezdés a) pont] miatt halmazati büntetésül 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnügyi költség viseléséről, valamint elrendelte egy korábban próbaidőre felfüggesztett 4 hónap fogházbüntetés végrehajtását.

Az ítélet ellen az ügyész a fő- és mellékbüntetés súlyosításáért, - írásban indokoltan a megrontás büntettének minősített cselekmény [tényállás I. pontja] egyben kiskorú veszélyeztetésének büntettként való értékeléséért is -; a vádlott a szemérem elleni erőszak büntette és lopás büntette tekintetében felmentésért, egyebekben enyhítésért; míg védője enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2011. év április hónap 27. napján kelt BF.801/2010/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést a büntetés súlyosítása végett tartotta fenn.

A másodfokú bíróság nyilvános ülésén a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásbeli indítványát fenntartotta.

Utalt arra, hogy nem tisztázott: a román állampolgárságú vádlott mióta és milyen jogcímen tartózkodik Magyarországon. Ezen túlmenően azonban az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértve hiánytalanul és hibamentesen állapította meg az ítéleti tényállást, a cselekmények minősítése is törvényes.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság feltárta; nyomatékosan értékelendő a vádlott terhére a többszörös halmazat, a kiskorúak életvitelére negatív hatást gyakorló, huzamosabb időn át megvalósított, általánosan is elszaporodott cselekmények elkövetése.

Minderre tekintettel a büntetés súlyosítása indokolt.

A védő a nyilvános ülésen kifejtette: jogszabályi lehetőség hiányában a tényállás megállapítását, erre tekintettel pedig a cselekmények minősítését nem támadhatja. Az enyhítést célzó fellebbezést fenntartotta; a kiszabott büntetés kifejezetten súlyos, annak enyhítését, esetlegesen enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazását kérte.

A vádlott a személyi körülményeiről nyilatkozott; fellebbezését fenntartva állította, hogy a lopás büntettében és a szemérem elleni erőszak büntettében ártatlan; a megrontás büntettének elkövetését beismerte, megbánta, sajnálja, ami történt.

Az ellentétes irányú fellebbezések közül a súlyosítást célzó ügyészi az alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul megtartotta; azok bármely megsértését senki nem is panaszolta, ilyet a másodfokú bíróság sem észlelt.

Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítási kötelezettségének magas színvonalon tett eleget.

Valamennyi tanút - így a vádlottat támogatóan nyilatkozókat is - kihallgatott, vallomásaikat értékelési körbe vonta; és meggyőző, logikus érveléssel adott számot arról, hogy a vádlotti - még csak nem is mindenben következetes - előadással szemben miért a terhelő bizonyítékokra alapozott.

Annyi megjegyzést ugyanakkor tenni kell, hogy valamely kihallgatott személy vallomása valóságtartalmának megállapítása nem szakértői feladat.

Így nem a bevont igazságügyi pszichológus szakértő kompetenciájába tartozik annak a kérdésnek a megválaszolása, hogy a sértett igazat mond-e avagy sem; hanem ebben a körben - is - az ítélező bíró feladata a vallomás elfogadhatóságának vagy elvetésének kérdésében való döntés.

Egyébiránt a jelen ügyben így is járt el az elsőfokú bíróság: miután ítéletének 27-28. oldalán részletesen bemutatta az e tekintetben rendelkezésre álló bizonyítási anyagot - köztük a szakértő szakvéleményeiben foglaltakat, általa a tárgyaláson előadottakat - a 28. oldal utolsó, 29. oldal első bekezdésében állást foglalt akként, hogy a sértettek vallomására lehet ítéleti tényállást alapítani.

Összességében az elsőfokú ítéleti tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, az alapul szolgált a másodfokú eljárásban is a felülbírálat során. A vádlott részbeni felmentést célzó fellebbezése az elsőfokú bíróság törvényes mérlegelését támadja, így az eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállásból a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, és a cselekmények minősítése is törvényes; utóbbival kapcsolatban jogorvoslat már ugyancsak nem támadja az elsőbírői döntést.

Megjegyzendő, hogy a cselekményeknek - a tényállásból következő - ekkénti minősítése a vádlottra nézve a lehető legkedvezőbb helyzetet teremti meg; a Be. 4. § (2) bekezdése szerinti alapelv így e tekintetben sem sérült.

A bűnösségi körülmények feltárása és értékelése során is körültekintően járt el az elsőfokú bíróság; ítéletének 35. oldalának második bekezdésében írtak annyi kiegészítésre szorulnak, hogy a vádlott korábbi elítélésére hasonlóan szexuális indíttatású bűncselekmény miatt került sor.

A vádlott a jelen ügyben elbírált cselekményeit éppen annak a három személynek - a sértettnek és két lányának - a sérelmére valósította meg, akik a családjukba őt befogadták: élettársát lopta meg, és élettársa leánygyermekai a szexuális cselekmények sértettjei. Korábbi ügyében e családi kötődésére hivatkozással mellőzte az akkor eljáró másodfokú bíróság a vádlott kiutasítását; elmondható tehát, hogy a vádlott többszörösen is visszaélt azzal a bizalommal, amelyet a családjától és a társadalomtól megkapott.

A Btk. 85. § (3) bekezdésében írt halmazati szabályokra figyelemmel az alkalmazandó büntetési tételkeret 5 évtől 15 évig terjed; ehhez képest az elsőfokú bíróság által a törvényi minimumhoz közel eső 6 évben meghatározott szabadságvesztés-tartam súlytalan.

A másodfokú bíróság ezért a fegyházbüntetés mértékét 8 évre súlyosította.

A védő által másodlagosan indítványozott enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazására indok nincsen; nem észlelt a másodfokú bíróság olyan okot, körülményt - s illet a védő sem jelölt meg -, amely a Btk. 45. § (2) bekezdésében foglaltakat akár csak felvethetné.

A román állampolgárságú vádlott - a másodfokú nyilvános ülésen általa előadottak szerint - 2000. évtől él Magyarországon előbb tartózkodási engedéllyel, majd uniós állampolgárként.

Ebből egyrészt az következik, hogy vele szemben a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartalmát nem hordoz, tényleges joghátrányt nem eredményez, a Btk. 53-55. § szerinti mellékbüntetés kiszabását ezért a másodfokú bíróság mellőzte.

Ugyanakkor az országban jogszerűen - azaz a jelen ügyben fogatosított előzetes fogvatartásának elrendeléséig - 8 éve élő, itt azonban immár semmiféle kötődéssel nem rendelkező vádlottal szemben messzemenően indokolt a Btk. 61. § szerinti kiutasítás alkalmazása. A másodfokú bíróság ezért - tekintve, hogy a mellékbüntetés kiszabását kizáró törvényi tiltást, illetőleg személyes vagy bármely más okot, körülményt nem észlelt - a vádlottat Magyarország területéről 5 évre kiutasította.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a korábbi, a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 2004. év április hónap 16. napján kelt 8.B.XXI.695/2002/13. számú, illetve a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 2005. év február hónap 3. napján jogerős 24.Bf.XXI.7159/2004/6. számú ítéletével a folytatólagosan elkövetett szemérmesértés vétsége miatt kiszabott, 1 év próbaidőre felfüggesztett 4 hónap fogházbüntetés végrehajtását elrendelte; e büntetés végrehajthatósága ugyanis 2011. év február hónap 3. napjáig még nem évült el.

A Btk. 67. § (1) bekezdés d) pontja szerinti öt év azonban a próbaidő leteltétől - 2006. év február hónap 3. napjától - számítva időközben eltelt, a végrehajtás elrendelésére törvényes lehetőség ma már nincs, az elsőbírói rendelkezést a másodfokú bíróság mellőzte.

A Fővárosi Bíróság elmulasztotta az eljárásában addig felmerült bűnügyi költség összegzését, ezt a másodfokú bíróság pótolta.

Az elsőfokú bíróság - helyesen - a vádlott terhére róta a szakértői díjként, kirendelt védői díjként és a tanúk utazási díjaként felmerült összegeket [költségjegyzék 1-7., 10-12., 14-15., 17., 18., 20-21., 23-25., 27-28. és 30. tétele]. A költségjegyzék 8. tételén felvett 36.000.- forint fordítási költség annak okán merült fel, hogy 2009. év május hónap 8. napján tartott meghallgatáson a tolmács magyar nyelvre fordította a vádlott által becsatolt, a hozzá román nyelven írott levelet [11.B.XXI.707/2008/46. sorszámú jegyzőkönyv adata]. Tekintve, hogy e költség így nem annak kapcsán merült fel, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem ismeri, annak viselésére a vádlottat indokolt kötelezni.

A vádlottat terhelő nyomozati és a Kerületi, majd a Fővárosi Bíróságon folyt elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség ezért helyesen 805.265.- forint.

Ugyanakkor az állam viseli az elsőfokú eljárásban a tolmács díjaként felmerült költséget [költségjegyzék 9., 13., 16., 19., 22., 26., 29. és 31. tétele]. Ehhez kell még számítani a kerületi bíróságon 2010. év január 20. napján tartott tárgyaláson felmerült 87.500.- forint tolmácsdíjat is [a 11.B.XXI.707/2008/73. számú jegyzőkönyv adata], melyet a költségjegyzékbe 17/A. számon volt indokolt szerepeltetni.

Az állam így összesen 966.500.- forintot visel.

Az elsőfokú bíróság ítéletének fentiek szerinti megváltoztatása a Be. 372. § (1) bekezdésén, míg egyebekben a helybenhagyása a Be. 371. § (1) bekezdésén alapul.

A másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján rendelte beszámítani a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban a tolmácsolással és fordítással felmerült 637.146.- forintot [költségjegyzék 32-37. és 39. tétele] az állam, míg a kirendelt védő 10.200.- forintos díját [költségjegyzék 38. tétele] a vádlott viseli a Be. 381. § alapján a Be. 338. § (1), valamint a Be. 339. § (1) bekezdésének megfelelően.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében írt feltételek hiánya okán nincs helye további fellebbezésnek.

Budapest, 2012. év május hónap 30. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Székely Ákos s.k.
előadó bíró

Dr. Sebe Mária s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 2011. év január hónap 31. napján kelt 14.B.153/2010/44. számú ítélete - a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.119/2010/44. számú határozatában írt

változtatásokkal - 2012. év május hónap 30. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. év május hónap 30. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

Kiadmány hitelélül:

bírószági ügyintéző